

— Изяж ме, де, изяж ме, Врабчо!....

— И врабчето разтвори малката си човчица, но нещо студено го парна по езичето... То трепна... и се събуди.

— Ех, невидяла се проклета снежинка, право в устата ми паднала!... Като че друго място нямаше, къде да падне! Че и сега ли, когато сънувах толкова хубав сън, намери да падне!... Ай, ай, ай!... Навсякжде бяло, бяло, бяло... А пък ми е гладно, Боже мой, колко ми е гладно!“...

Да, да... има защо да е мъчно на врабчето, има!...

Щоо.

За гаржета.

(Цветна прибавка).

Извжн града — поляна, на поляната — високо дърво, на дървото — гнездо, в гнездото — пилци, гаржета.

Огдавна Пенчо знае това гнездо. Често обикаля той дървото. Лоша мисъл се върти в главата му.

Днес е пак там. Гледа и мисли. И в миг — бързо-бързо се покатери по гладкото дърво. Съща котка. Още малко и ще стигне върха на дървото. Ще стигне гнездото. Тогава?... Ах! Нещо черно, страшно се сви над главата му. Остра стрела го клъцна по главата и плетената му шапчица отхвържна надалеч. Пищи Пенчо, отчаяно пищи. Той се разтрепера. Ръцете му отмахнаха.

— Боже, Боже, как мъчно се слиза надолу!

С каква мъка и страх се спаси, Пенчо сам-си знае.

Аз зная само това — и за вярване е — че от този ден той престана да търси птичи гнезда.

* * *

